

A FÖLTÁMADÁS SZOMORÚSÁGA

Akik Ady Endrét az öröklétben sértegetik, a tőrdbálóknak ne legyen irgalom. Nem főséges, nem szent merénylők, csak a tűrhetetlen nagyság ellen fenekedők. Labancnak is rösszak. Nem kapván mesteri áldást beállnak a gyötretökhöz. Iskolás mérlegeken hogyan is lehetne lemérni a nagy cethalat, akitől megöszült a tenger.

Mondják, ez alig művészet, inkább téboly, parázna nyihogás, vörös hahota. Akiknek ország nem fáj, azoknak: póz-magyarság, akiknek semmi se fáj, azoknak póz-emberség. Póz-e, ha embert is magához mérhetőt kíván? Különben beköltöznének hajába a férgek, petéznének isten-üstökébe. Mondják, ez a kín a lueszé. És odanézzetek: sebeit viseli mandzsetta-gombnak! És persze, garázda mutatványos. Ők: esztétikus szemfényvesztők, csak nyuszi-farkot varázsolnak a hölgyek lázverte szelencéjébe — püder-pamacsnak. Kérlekalássan, ez a poéta, ez egy hamisítatlan vidékfi. Igen, a rezgönyárfát nem téveszti össze a diófával. Ez a cigány Ady Endre cifrálkodik! Uraim, Godolphin Arabian sallangosan is a telivér ménék királya. Pedig vonszolt vala vizes-lajtót, és vala szomorú próbamén, ami jelenti, hogy csupán a csiklandozásra jogosult. Ám az ő lelke ezt nem tűrheté, pördítvén lovászokat félre, a kiváltságos ellenfelet megtépázva, vérben és tajtékban felküzdé magát fekete koronának a Szerelemben. És akkor megadaték neki a legfőbb rang, viselhetta a legékeőbb szerszámokat. Kár, hogy a művészetben a silány-ságot szaporítják, uraim.

Mondják, a Léda párizsi kalapja árnyékot vetett agyára, úgy utazott példakért a Romlás Virágaihoz. Mondják, utazott megkésve, mert a Baudelaire-versnek, mint az ökörvérszínű mellénynek, divatja múlt. Simítsa meg rángó szánkat a mosoly. Uraim, a benső tartást lemásolni máig sem lehet. A költői vakmerőségnek nincs köze máig sem a divathoz. De bizony, hogy kiszemelik az ösők az utódokat. Rámutatott a gyémántos franciára a templomépítő Dante, rá az iszákos Edgar Poe is. Lát Ady Endre kéklángú ujjakat feléje nyúlni a hazai sötétből, idegen éjből. Láthat X.Y.Z. is, de utód nem lesz belőlük, mert hamis a káprázatuk: így épülnek templomok almaspítéből.

Mondják, villogtatva a magukét. Kérdik, mért nem hág egy fokkal magasabbra, a csillag-bánatú Apollinaire-höz. Tudjuk, ez a meglőtt szürrealista fej nemcsak a sebészi pólyától magasodik, akár egy havas. A Magas Tátrában tébolyog Ady Endre régen, vele a Föltámadás szomorúsága. Nézi szög-helyes tenyerét, belenez a Csorba tóba, mint később a csorba tükörbe, görbe tükörkébe, és nem ismer magára: Föltámadtam, jaj, föltámadtam!

A virágdobálókat szeressük-e? Hullt a virág, szakad a virág azóta is. Dobálják barbárok, igazi szeretők, sznobok. Lehajol néha a költő, megtisztel egy-két szálát, feltűzi lidérces kalapjába. Aki annyira kívánta a hódolatot, bolyongó szelleme csömört kap inkább. Lelkebe néz, mint hajdan a Csorba tóba, és nem ismer magára: Föltámadtam, jaj, föltámadtam!

A darabolókat, a koncolókat megvessük-e? Ezek a belsőséget marcangolók, idő múltával mindig mások, megjelennek szolván: Nekem az epéje a kedves, nekem a csiger-ímádó gyomra, nekem istenes lelke, nekem az istentelen, nekem a fekete ménsége: mímelem, nekem vérszínű orátorsága: fölveszem. Költők, esztéták s egyebek, én a szentséges testet megtartom türetlenül.

Szóljon a végszó a kufárlelkeknek, az adóvevőknek. Már émelyítően be-cukrozva a nép, és alulról fölfelé is esúsznak a romlasztó csókok. Látok én csillagra akasztva egy elárvult ostort. Nekem Ady Endre ostora tetszik.